

Alison Belsham

De
tattooverzamelaar

the house of books

Oorspronkelijke titel: *The Tattoo Thief*
Oorspronkelijk uitgegeven door: The Orion Publishing Group, Londen 2018
© Alison Belsham, 2018
© Vertaling uit het Engels: Yvonne de Swart, Betty Klaasse 2018
© Nederlandse uitgave: The House of Books, Amsterdam 2018
Omslagontwerp: Studio Sander Patelski, Amsterdam
© Omslagbeeld: Kishan Rajani/Orionbooks
Foto auteur: © Natalie Dawkins
Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 443 5388 4
ISBN 978 90 443 5489 1 (e-book)
NUR 332

www.thehouseofbooks.com
www.overamstel.com

OVERAMSTEL
uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Eén, twee, die tattoo neem ik mee
drie, vier, gevild als een dier
Vijf, zes, mijn lievelingsmes
zeven, acht, denk niet dat ik wacht*

I

Als ik het met bloed doordrenkte T-shirt over de rug van de bewusteloze man omhoogtrek, komt er een spectaculaire tattoo tevoorschijn. De fotokopie die ik uit mijn zak haal is gekreukt, maar duidelijk genoeg om hem met de afbeelding op zijn huid te kunnen vergelijken. Gelukkig is het licht van de straatlantaarns zo helder dat ik kan vaststellen dat de twee ontwerpen hetzelfde zijn. Op de linkerschouder van de man prijkt een ronde Polynesische tattoo in pikzwarte inkt. In het midden van de ingewikkelde tribal staart een boos gezicht me aan. Vanuit de rand van de cirkel slaan twee gestileerde vleugels zich uit. De een reikt tot zijn schouderblad en de ander tot de linkerkant van zijn borstkas. Het geheel zit onder de bloedspetters.

De afbeeldingen zijn precies hetzelfde. Ik heb de juiste man te pakken.

Zijn halsslagader klopt nog, maar zo zwak dat ik ervan uitga dat de man me geen last meer zal bezorgen. De klus moet worden geklaard nu zijn lichaam nog warm is. Als het lijk koud wordt, verstijft de huid en wordt het vlees stug. Dan wordt mijn werk moeilijker, en ik kan me geen missers veroorloven. Wanneer je de huid van een levend lichaam stroopt, vloeit het bloed nog heviger. Maar ik heb niets tegen bloed.

Mijn rugtas ligt iets verderop, waar ik hem heb achtergelaten toen ik de man de struiken in trok. Het was een fluitje van een cent, want het kleine park was op dit uur uitgestorven. Na één klap tegen zijn achterhoofd zakte hij al door zijn knieën. Geen geschreeuw. Geen worsteling. Geen getuigen. Ik wist dat hij langs deze route uit de nachtclub naar huis zou lopen omdat ik hem dat eerder had zien doen. Mensen zijn zo dom. Hij zag het niet aankomen, zelfs niet toen ik met een moersleutel in mijn hand op hem afliep. Een paar seconden later gutste het bloed uit de wond bij zijn slaap over de grond. Stap één verliep zeer bevedigend.

Zodra hij knock-out was, greep ik hem vast onder zijn armen en sleepte ik

hem zo snel ik kon over het stenen pad. Ik zocht de beschutting van de struiken zodat niemand ons kon zien. Hij was zwaar, maar ik ben sterk, en ik slaagde erin hem tussen twee laurierstruiken door de bosjes in te trekken.

Ik ben buiten adem van de inspanning. Ik steek mijn handen uit, met de palmen naar beneden. Ik zie dat ze licht trillen. Ik bal mijn vuisten, open ze weer. Mijn handen fladderen als motten, net als mijn hart in mijn borstkas. Ik vloek zachtjes. Om mijn opdracht te kunnen uitvoeren heb ik een vaste rechterhand nodig. De oplossing zit in een zijvakje van mijn rugtas. Een doosje pillen, een flesje water. Propranolol, de favoriete bètablokker van veel snookerspelers. Ik neem er twee, sluit mijn ogen en wacht tot ze beginnen te werken. Als ik mijn ogen weer open, is het trillen gestopt. Ik kan beginnen.

Ik haal diep adem en tast in mijn rugtas naar mijn messenetui. Het gevoel van het zachte leer tegen mijn vingers met daaronder de contouren van het staal vervult me met genot. Ik heb het lemmet gisteravond zorgvuldig geslepen. Intuïtie, zou je kunnen zeggen, dat ik wist dat vandaag de dag zou zijn.

Ik leg het etui op de rug van de man en knoop de touwtjes los. Met een zacht geklingel van metaal vouwt het leer zich open. De messen voelen koud aan. Ik kies het mes met het korte heft. Daarmee zal ik de eerste sneden maken om het deel van de huid dat verwijderd moet worden af te bakenen. Daarna zal ik voor het villen een langer, gekromd mes gebruiken. Ik laat de messen uit Japan komen, ze kosten me een klein fortuin. Maar ze zijn het waard. Ze zijn met dezelfde techniek vervaardigd als samoeraizwaarden. Met het getemperde staal kan ik snel en precies werken, alsof ik figuren uit boter snijd.

Ik leg de andere messen naast het lichaam op de grond en controleer opnieuw zijn hartslag. Die is nog zwakker dan zojuist, maar hij leeft nog. Uit zijn hoofd sijpelt bloed, langzamer nu. Tijd voor een test: een snelle, diepe steekwond in zijn linkerbovenbeen. Geen beweging of versnelde adembaling. Alleen de gestage stroom van donker, glibberig bloed. Mooi. Tijdens het snijden mag hij niet bewegen.

Het moment is gekomen. Terwijl ik met mijn ene hand de huid straktrek, maak ik met de andere de eerste incisie. Met een snelle beweging trek ik het mes vanaf de bovenkant van zijn schouder over zijn hoekige schouderblad, waarbij ik de contouren van het motief volg. In het spoor van mijn mes verschijnt een rood lint, dat warm langs mijn vingers vloeit. Ik houd mijn adem in terwijl

het mes zijn weg zoekt, en geniet van de huivering die over mijn rug trekt en van het hete bloed dat door mijn lendenen jaagt.

Als ik straks klaar ben, is de man dood.

Hij is niet de eerste. En hij zal niet de laatste zijn.

1

Marni

De naaldjes schoten de donkere inkt sneller in de huid dan je met het blote oog kon zien, en aan de oppervlakte tekenden zich langzaam bloederige rozen af. Om de paar seconden veegde Marni Mullins de druppeltjes met een tissue weg om de lijnen op de arm van haar klant goed te kunnen zien. Een likje vaseline, en opnieuw boorden de scherpe naaldjes zich in het vlees om een nieuwe zwarte lijn te trekken die daar voor eeuwig bleef zitten. De alchemie van huid en inkt.

Marni ging helemaal op in haar werk, gebiologeerd door het gezoem en het zachte trillen van de tattoo-machine in haar hand. Het was een tijdelijke vlucht van de herinneringen die haar plaagden, de dingen die ze niet kon vergeten.

Zwart en rood. De afdruk die ze in de soepele huid grifte. Haar klant kromp ineen en schokte onder het prikken van de naalden, zelfs nu Marni zijn arm met haar tissuehand stilhield. Ze kende de pijn die hij voelde maar al te goed. Hoeveel uur had ze zelf niet aan de scherpe kant van een tattoo-machine doorgebracht? Ze had er begrip voor, maar het was de prijs die je moest betalen. Je moest het overhebben voor iets wat een leven lang meesting. Voor iets wat niemand je meer kon afpakken.

Met haar onderarm veegde ze een lok donker haar van haar voorhoofd en ze vloekte zachtjes toen die weer voor haar ogen viel. Ze blies het haar uit haar gezicht en doopte de tip, die bestond uit zeven naalden, in een klein bakje water waardoor de zwarte inkt blauwgrijs verkleurde.

‘Marni?’

‘Ja? Hoe gaat het, Steve?’

Hij lag met zijn gezicht naar beneden op haar massagetafel. Hij draaide zijn hoofd naar haar om, knipperde met zijn ogen en trok een grimas. ‘Kunnen we even stoppen?’

Marni keek op haar horloge. Ze was al drie uur onafgebroken met hem bezig en werd zich plotseling bewust van de spanning die zich in haar schouders had opgebouwd.

‘Ja, natuurlijk.’ Drie uur was lang, zelfs voor een vaste klant als Steve. ‘Je doet het helemaal geweldig,’ voegde ze eraan toe terwijl ze haar machine op het rek naast haar kruk legde. Het was iets wat ze standaard tegen haar klanten zei, of het nu waar was of niet, en in het geval van Steve, met al zijn gekronkel en geklaag, was het absoluut niet waar.

Maar ook zij was toe aan een pauze, want ze begon zich opgesloten te voelen. Dat overkwam haar altijd op conventies met hun kunstmatig verlichte hallen, bedompte lucht en rumoerige mensenmassa’s. Doordat er geen ramen waren wist je niet of het buiten licht of donker was, en Marni wilde, waar ze zich ook bevond, de lucht kunnen zien. Het was hierbinnen drukkend warm, de hal was afgeladen met mensen die getatoeëerd werden en met nieuwsgierigen die de naalden in de gaten hielden. Dit alles werd begeleid door keiharde rockmuziek en het voortdurende geschraap van tatoomachines over bebloede huid.

Ze haalde diep adem en bewoog haar hoofd heen en weer om de spanning in haar nek te verlichten. De scherpe geur van inkt, bloed en desinfectiemiddel hing in de lucht. Ze stroopte de zwarte latexhandschoenen van haar handen en gooide ze in een vuilniszak. Steve boog zijn arm, strekte hem weer en kneep zijn hand tot een vuist om de bloedsomloop op gang te brengen. Hij zag een stuk bleker dan aan het begin van de sessie.

‘Misschien moet je even iets te eten gaan halen. Kom over een halfuur maar weer terug.’

Marni wikkelde snel wat plasticfolie om het bloederige ontwerp om het schoon te houden en wees Steve in de richting van de snackbar. Zodra hij weg was, wrong ze zich tussen de mensenmassa door de trap op naar de begane grond en stapte ze door een nooduitgang naar buiten. Toen ze de frisse lucht inademde, besepte ze dat ze geen moment te vroeg was ontsnapt. Ze leunde met haar rug tegen de koude betonnen muur, sloot haar ogen en probeerde de spanning los te laten, de drukte van de mensen en het gebouw van zich af te laten glijden.

Ze deed haar ogen weer open en knipperde. Het kunstlicht van de hal had plaatsgemaakt voor fel zonlicht. Boven haar hoofd scheerden een paar

krijssende zeemeeuwen en aan het eind van de verlaten zijstraat zag ze de uitnodigende glinstering van de zee. Ze snoof genietend de zilte lucht op en strekte haar rug naar achteren tot het pijn deed. Haar botten kraakten terwijl ze met haar schouders rolde. Ze moest eens goed nadenken of ze niet te oud werd om te tatoeëren. Maar ze kon niets anders, en eigenlijk had ze ook nergens anders zin in. Ze tatoeëerde al sinds haar achttiende, negentien lange jaren waarin ze duizenden vierkante meters huid van tattoos had voorzien.

Ze rommelde in haar tas op zoek naar een pakje sigaretten en ging op weg door de wirwar van steegjes waaruit The Lanes in Brighton bestonden. Deze maandag was een nationale vrije dag en toeristen drongen zich door de straatjes, als eksters aangetrokken tot de vintagesieraden en antiekwinkels, of ze struinden de chique boetiekjes af op zoek naar de ideale trouwkleeding en perfecte brogues. Alle cafés waar ze graag kwam zaten vol, maar dat vond ze niet erg. Vandaag nam ze haar caféïneshot liever in de buitenlucht, dus liep ze The Lanes door naar North Street en verder naar het terras van de Pavilion Gardens.

Voor de bar stond een lange rij mensen te wachten, wat inhield dat ze waarschijnlijk te laat terug zou zijn voor Steve, maar dat had ze graag over voor een paar minuten langer in de frisse buitenlucht zijn. Ze keek omhoog naar de lucht. Lichtblauw. Niet het knalblauw van een zomerdag, maar een zacht maagdenpalmblaauw, dat met de lichtere plukjes uiteenvallende wolken langzaam overging in de nevelige grijze horizon van de zee. Ideaal voor een lang voorjaarsweekend.

‘Wat mag het zijn, schat?’

‘Een zwarte americano. Twee shots, graag.’

‘Zoals je wilt.’

‘En een muffin,’ voegde ze eraan toe. Lage bloedsuikerspiegel. Het was niet de beste keuze voor een diabeticus, maar ze kon haar dosis insuline later ter compensatie aanpassen.

Babbelende bezoekers kwamen de Pavilion uit gelopen, onder de indruk van wat ze zojuist hadden gezien. Het was een soort Disney-paleis dat stamde uit de regencytijd, een bruidstaartachtig bouwsel met uivormige koepels, puntige torenspitsen en crèmekleurig stucwerk dat Marni altijd deed denken aan Scheherazade en de vertellingen van Duizend-en-een-

nacht. Op haar allereerste dag in Brighton was ze op slag verliefd geworden op het paleis. Ze zuchtte en keek om zich heen naar een plek om te zitten. Alle bankjes waren bezet en op het gras hadden mensen zich verspreid om te eten en te drinken, te lachen of rustig van de zon te genieten.

Op dat moment zag ze hem, en haar maag trok zich samen. In de hoop dat hij haar niet had gezien draaide ze zich onmiddellijk weer om naar de bar. Ze was vanochtend niet in de stemming voor een ontmoeting met haar man. Haar ex-man, om precies te zijn, die op z'n zachtst gezegd onvoorspelbaar was en haar altijd weer confronteerde met de gemengde gevoelens die hij bij haar opriep. Ze waren samen geweest sinds ze op haar achttiende trouwden en inmiddels waren ze al twaalf jaar gescheiden, maar er ging geen dag voorbij dat hij niet in haar gedachten was. Het co-ouderschap compliceerde hun relatie, en de term 'haat-liefdeverhouding' leek speciaal voor hen verzonnen te zijn.

Toen ze snel over haar schouder keek, zag ze hoe Thierry Mullins met een gezicht als een donderwolk over het gras beende. Hij zag er gejaagd uit, spiedde naar links en rechts en keek steeds over zijn schouder. Wat deed hij hier? Hij hoorde op de conventie te zijn, hij zat in de organisatie.

'Twee pond veertig, alsjeblieft.'

Marni betaalde de koffie en glipte met het kartonnen bekertje naar het andere eind van het terras zodat Thierry haar niet zou opmerken. Met trillende handen van de adrenaline stak ze een sigaret op. Waarom had hij nog altijd dat effect op haar? Ze waren nu langer gescheiden dan ze getrouwd waren geweest, maar hij zag er nog precies zo uit als toen ze hem voor het eerst ontmoette. Hij was lang, slank en knap, en de tattoo's op zijn donkere huid hadden de aanzet gegeven tot haar fascinatie voor deze levende kunstvorm. Dat ze hem vaak probeerde te ontlopen wilde nog niet zeggen dat ze zich niet tot hem aangetrokken voelde. De keren dat ze op het punt hadden gestaan het weer samen te proberen, had haar zelfbeschermingsinstinct op de rem getrapt. Maar de relatie achter zich laten? Ze had de hoop opgegeven. Ze nam een flinke hijs van haar sigaret. Cafeïne, nicotine, diep inhaleren. Ze sloot haar ogen en wachtte tot de chemische stoffen hun werk deden.

Ze liet haar peuk in het bodempje koffie vallen en zocht om zich heen naar een afvalbak. Aan de andere kant van het terras, in de hoek, stond

een groene plastic afvalcontainer. Met het voetpedaal opende ze de klep en op het moment dat ze de beker erin gooide, sloeg de geur van verrotting haar in het gezicht. De stank was veel heftiger dan de normale geur van een afvalbak in het park op een warme dag. Er kwam gal in haar keel omhoog toen ze in de donkere container keek. Onmiddellijk had ze spijt dat ze gekeken had.

Tussen de fijngeknepen colablikjes, weggegooide kranten en snackverpakkingen zag ze iets liggen. Bleke, glanzende vormen waarin ze direct een arm, een been en een torso herkende. Het lichaam van een mens, onmiskenbaar dood. Ze zag een flits van beweging, een rat die aan de rand van een donkere wond knaagde. Opgeschrikt door het plotselinge daglicht schoot hij piepend weg tussen het afval.

Marni deed een stap achteruit, de klep viel met een klap neer.

Ze rende weg.

2

Francis

Francis Sullivan sloot zijn ogen en liet de hostie tegen zijn gehemelte kleven. Hij probeerde zich te concentreren op het geprevel van de voorgangers en van de gelovigen om hem heen, maar hij was er met zijn gedachten niet bij.

Inspecteur Francis Sullivan.

Hij proefde de woorden op zijn lippen. Dat was hij vanaf morgen, zijn eerste werkdag in zijn nieuwe functie. Door zijn onverwachte promotie was hij nu, op zijn negenentwintigste, de jongste inspecteur van het politiekorps van Sussex. Hij was nog nerveuzer dan op zijn eerste dag op de middelbare school. Het was een enorme blijk van vertrouwen van zijn leidinggevenden. Goed, hij was met vlag en wimpel geslaagd voor de vereiste examens en het sollicitatiegesprek was uitstekend verlopen. Maar waarom hadden ze hem ondanks zijn relatieve onervarenheid al zo snel bevorderd? Omdat zijn vader een gerenommeerd advocaat was geweest? Een vreselijke gedachte.

Zijn nieuwe baas, hoofdinspecteur Martin Bradshaw, had bepaald geen enthousiaste indruk gemaakt toen hij Francis over zijn promotie inlichtte. Hij had hem niet eens gefeliciteerd. Francis vroeg zich af of Bradshaw wel volledig achter het besluit stond, of dat hij door de andere leden van de sollicitatiecommissie onder druk was gezet.

Hij voelde krampen in zijn maag toen zijn gedachten afdwaalden naar Rory Mackay.

Brigadier Rory Mackay. Hij was gepasseerd voor de promotie en was aangesteld als Francis' tweede man. Vorige week had hij Mackay ontmoet. Een formele kennismaking in het kantoor van de baas, waarbij de veel ervarener brigadier duidelijk had laten blijken dat hij niet onder de indruk

van hem was. Hij had hem aangekeken als iemand die een halve worm in de appel zag zitten waaruit hij zojuist een hap had genomen. Francis was kalm en beleefd afstandelijk gebleven – hij was zich ervan bewust dat je niet moest proberen al te vriendschappelijk met je teamleden om te gaan – maar wist dat hun relatie licht ontvlambaar zou zijn.

Rory was eropuit hem te laten struikelen. En Francis wist dat hij niet de enige was.

‘Het bloed van Christus.’

Francis opende zijn ogen en hief zijn hoofd om het slokje wijn uit de kelk te ontvangen.

‘Amen,’ mompelde hij.

Het was niet anders.

Maar was het inderdaad te snel? Tijdens de sollicitatieprocedure had hij zich rustig en zelfverzekerd gevoeld. Examens waren nooit een probleem voor hem geweest. Maar had zijn theoretische kennis verwachtingen gewekt die hij in de praktijk niet kon waarmaken? De gevaren van een te vroege promotie waren in het korps maar al te goed bekend. In de kantine deden genoeg rampverhalen de ronde, hoewel het ene verhaal aannemelijker was dan het andere. Rennen voordat je kon lopen. Geen resultaten boeken. Er waren op dit moment geen dramatische missers nodig om buitenspel gezet te worden. Een paar onopgeloste zware zaken waren voldoende.

Het genoegen om zijn bevordering werd overschaduwd door angst. *Inspecteur Francis Sullivan*. Sinds hij het nieuws had gehoord, deed hij geen oog meer dicht. En de mentale focus die hij nodig had was verdwenen. Verdomme. Hij mocht dan wel jong zijn, hij was niet achterlijk. Het team dat hij zou aansturen dacht dat hij zijn functie niet aankon. Dat hij er niet klaar voor was. Hij moest ze vanaf dag één aan zijn kant zien te krijgen, vanaf de allereerste zaak. Anders zouden ze gelijk krijgen, dan zou hij falen. Daar zouden ze wel voor zorgen. Bradshaw en Mackay zouden hun kans afwachten en toeslaan. Ze zouden proberen hem op alle mogelijke manieren beentje te lichten.

Hij sloeg zijn ogen op naar de gebeeldhouwde Jezusfiguur aan het kruis boven het altaar. De Zoon van God keek hem bestraffend aan, en Francis sloeg snel zijn ogen neer. Hij prevelde een dankzegging, sloeg een kruis en

met het gevoel dat hij een standje had gekregen vanwege zijn gebrek aan aandacht stond hij op om terug naar zijn kerkbank te lopen.

Hij zong de laatste hymne mee op de automatische piloot, zonder aandacht voor de betekenis van de woorden, en knielde neer in gebed. Een paar minuten lang concentreerde hij zich op de reden waarom hij hier was gekomen: om te bidden voor zijn moeder, voor zijn zus en voor hun verzorgers. Niet voor zijn vader.

Het trillen van zijn telefoon ging over in een meldingsgeluid voordat hij hem uit zijn broekzak kon pakken. Het piepje leek in de stille kerk langer en luider te klinken dan normaal. Hoofden draaiden zich naar hem om en een vrouw siste afkeurend naar hem. Hij kwam half overeind om zijn telefoon op stil te zetten en keek op naar Father William.

Francis boog beschaamd zijn hoofd en las toen stiekem het bericht dat was binnengekomen.

Het was van brigadier Mackay.

Je begint een dagje eerder. Lijk gevonden. Pavilion Gardens.

Zodra het fatsoenshalve mogelijk was, stond Francis op uit de bank en liep hij naar de openstaande deuren achter in de kerk. In het gangpad kneep Father William zijn lippen op elkaar voordat hij het woord tot hem richtte.

‘Francis.’

‘Het spijt me vreselijk, Father. Ik dacht dat ik hem had uitgezet.’

‘Dat is niet wat me dwarszit. Je keek de hele dienst zo bezorgd uit je ogen. Wil je erover praten?’

‘Dat wil ik heel graag,’ zei Francis. Hij meende het. ‘Maar ik moet gaan. Er is een lijk gevonden.’

Father William sloeg fluisterend een kruis en legde zijn hand op Francis’ onderarm. ‘Het kwaad is overal. Ik vind het zorgelijk dat je dit werk doet, Francis. Altijd balancerend op de rand van het onheil.’

‘Maar aan de kant van de gerechtigheid.’

‘God is de Opperrechter, vergeet dat niet.’

Een vrouw van middelbare leeftijd porde Francis met haar elleboog in zijn zij. Hij nam meer tijd van de priester in beslag dan hem toekwam.

De Opperrechter. Francis dacht na over die woorden. In de hemel mischien. Maar hier op aarde was het aan mensen zoals hij om het kwaad

op te sporen. Het was zijn taak om moordenaars op te sporen en voor het gerecht te slepen. Zijn eerste zaak had zich zojuist aangediend en hij was vastbesloten hem tot een goed einde te brengen, met hulp van God.

En als er geen hulp van boven kwam, zou hij het heel goed alleen redden.

3

Francis

Francis kwam maar nauwelijks vooruit toen hij over New Road reed. Zelfs met zijn blauwe zwaailicht gingen de toeristen niet opzij. Gedeeld weggebruik, wat een ellende. Het hield in dat niemand wist wie welk stuk weg precies mocht gebruiken en dat iedereen ervan uitging dat hij voorrang had. Hij liet de sirene kort loeien om een traag voortsjokkende familie in beweging te brengen en trok zijn wenkbrauwen op toen ze hem kwaad aankeken.

Hij stopte bij een rij banken voor de Pavilion Gardens. Een vrouw die haar kinderen hapjes ijs voerde keek hem nijdig aan omdat hij reed waar zij liep, maar van het groepje mensen dat zich daar verzameld had merkten de meesten zijn aanwezigheid niet op. Ze probeerden een glimp op te vangen van de politieactiviteit aan de andere kant van het hek. Opgelucht constateerde hij dat het hele gebied al met lint was afgezet en dat de afzetting bewaakt werd door een aantal geüniformeerde agenten.

Hij toonde zijn penning en werd meteen naar binnen gewuifd. Rory Mackay spotte hem onmiddellijk en liep op hem af, zijn omvangrijke lichaam gehuld in een wit papieren pak van de forensische recherche.

‘Brigadier Mackay,’ zei Francis met een hoofdknik. ‘Wat is er gevonden?’

‘Je moet je eerst omkleden, chef,’ zei de agent met een vernietigende blik. ‘Ik heb een reservepak in de kofferbak van mijn auto.’

Francis volgde Mackay naar een zilverkleurige Mitsubishi die naast een aantal andere auto’s vlak binnen de North Gate geparkeerd stond, aan de andere kant van de tuinen. Hij vloekte binnensmonds dat hij er niet aan had gedacht beschermende kleding mee te nemen om de plaats delict te betreden. En dat hij niet op het idee was gekomen om naar deze kant van de tuinen te rijden, waar hij gemakkelijker had kunnen parkeren.

‘Ik had gedacht dat je er eerder zou zijn, het is tenslotte je eerste zaak.’
Francis voelde de spieren in zijn schouders verstrakken. ‘Ik was in de kerk, Mackay. Ik was niet bereikbaar. Pas toen ik weer buiten was.’

‘Natuurlijk.’

Francis zag het spottende lachje dat kort om de lippen van de brigadier speelde. Mackay opende de kofferbak van zijn auto en gooide Francis een forensische overall toe. Terwijl hij hem aantrok, wierp Francis een blik op de inhoud van de kofferbak. Drie kratten Stella en twee traytjes Heineken. Houtskool voor de barbecue. Het was niet moeilijk te raden hoe Mackay zijn zondag had willen doorbrengen.

‘Het zou jouw maat moeten zijn. Voorzichtig, ze scheuren gemakkelijk.’

‘Ik heb er wel vaker een aangehad,’ reageerde Francis.

De overall was een maat te klein, de pijpen waren te kort. Rory stond tegen het portier van zijn auto geleund op hem te wachten en hees aan zijn e-sigaret.

‘Kom, we gaan,’ zei Francis terwijl hij de mouwen van de overall recht-trok.

Mackay gooide de klep van de kofferbak dicht en ze liepen naar het terras.

‘De brigadier achter de balie nam om 11.47 uur een telefoontje aan waarbij melding werd gemaakt van een lijk in een container achter het café van de Pavilion Gardens. Op dat moment werden geen nadere bijzonderheden gemeld.’

‘Enig idee wie de beller was?’

‘Het was een vrouw. Ze had al opgehangen voordat de brigadier haar naam kon vragen.’

‘Hebben we het nummer?’

‘Er werd met een prepaidtelefoon gebeld.’

Dit was het eerste punt dat nader onderzocht moest worden.

‘En het lijk?’ ging Francis verder.

‘Een man. Naakt. Het is duidelijk dat hij een klap tegen z’n hoofd heeft gehad, en er zit een flinke verwonding op z’n linkerschouder en borst. Hij is nog niet geïdentificeerd, maar hij heeft een aantal tatoeages die daarbij kunnen helpen.’

‘Is er nog meer gevonden?’

‘Zodra het lijk is weggehaald kunnen we de container doorzoeken. We wachten nog op Rose.’

Rose Lewis, de forensisch patholoog. Een betrouwbaar paar handen. Francis had als rechercheur met haar aan enkele zaken gewerkt.

‘Goed, ik ga maar eens kijken,’ zei Francis.

Terwijl ze in de richting van het terras liepen, beantwoordde Rory een telefoontje. ‘Ja, meneer, hij is er... Ik heb het gebied afgezet en het forensisch onderzoeksteam aan het werk gezet. Ja, ook de patholoog is ingeschakeld...’

Rory zweeg even, hij knikte. ‘Ja, volgens mij staat zijn telefoon nu aan. Hij was in de kerk.’

Francis hoorde aan Rory’s toon wat hij daarvan vond. Hij versnelde zijn pas. Dit was niet bepaald de start die hij voor ogen had gehad.

Rory leidde hem over het gras naar de zijkant van het café. Aan de achterkant van het gebouw stond een groene plastic container. Toen ze dichterbij kwamen en Francis de stank van de inhoud rook, begon hij door zijn mond te ademen. Hij kokhalsde, zijn mond liep vol speeksel, hij vocht tegen zijn reflexen. Op de vindplaats van het lichaam wemelde het van de forensisch rechercheurs in witte pakken, die de grond afspeurden, afstanden maten en foto’s namen.

‘Doe maar open,’ zei Rory.

Rechercheur Tony Hitchens stond rechts van de container. Toen Francis en Rory dichterbij kwamen, trapte hij op het pedaal om de klep te openen en wendde hij zijn blik af. Francis trok zijn latexhandschoenen aan en stapte naar voren.

Hitchens was wit weggetrokken en toen Francis vlak voor hem stond zag hij dat de buik en borst van de agent zich spanden. Zijn lippen waren samengeknepen tot een smalle streep.

‘Als je over je nek gaat, doe dat dan niet hier op het plaats delict, Hitchens.’

Francis ving de klep van de container op toen Hitchens over het gras wegsnelde. De agent wist nog net onder het blauwwitte lint door te kruipen voordat hij zich vooroverboog en de restanten van zijn zondagse ontbijt in het gras deponeerde.

‘Mijn god,’ zei Francis, en Rory schudde zijn hoofd. Maar ze keken

elkaar niet aan. Alle agenten bij het korps hadden weleens gekotst bij het zien van een lijk, waarschijnlijk recenter dan ieder van hen zou willen toegeven.

Francis richtte zijn aandacht weer op de container en zette zich schrap voordat hij erin keek, vurig hopend dat hij niet dezelfde flater zou slaan als Hitchins. Niet vandaag.

En daar lag het. Zijn lijk. Zijn eerste slachtoffer als inspecteur. Deze eerste ontmoeting had wel iets weg van een blind date met iemand die hij de komende weken en maanden door en door zou leren kennen. Hij zou meer van het slachtoffer te weten komen dan hij van zijn eigen familieleden wist, en waarschijnlijk geheimen aan het licht brengen die de familie van het slachtoffer tot in hun ziel zouden choqueren. Op dit moment was de man nog een vreemde. Hij zag een grijze, glibberige huid, in staat van ontbinding, weggrottend als het afval om hem heen. Maar samen met zijn team zou Francis achterhalen wat hem in het leven had bewogen en wie hem dood wilde hebben.

Francis sloeg het schokkende beeld in zijn geheugen op. Ledematen in vreemde hoeken, een weke huid en rood-zwart vlees op de plekken waar zijn gezicht en borst door de ratten waren aangevreten. Zelfs zijn eigen moeder zou hem niet herkennen. Dit beeld zou Francis' woede aanwakkeren en hem helpen zijn focus scherp te houden.

'Brigadier Mackay? Brigadier Mackay?'

Francis draaide zich om. Rory liep al naar het afzetlint waar een man stond die een camera om zijn nek had hangen. De pers.

'Tom,' zei Rory met een hoofdknik. 'Ik vroeg me al af waar je bleef.'

'Je kwelgeest,' zei de man grijnzend. 'Wat is er aan de hand, Mackay?'

'Dat ga ik jou niet aan je neus hangen,' antwoordde Rory. 'We geven informatie pas vrij aan de pers op het moment dat het gepast is, niet eerder. En nu oprotten.'

Hij keerde hem de rug toe en liep terug naar Francis. 'Die vent moet je in de gaten houden. Tom Fitz van de *Argus*. Niet bij plaatsen delict weg te slaan.'

'Hoe komt hij hier zo snel?' vroeg Francis.

Rory haalde zijn schouders op. 'Hij houdt de radio in de gaten, koopt drankjes voor de brigadiers aan de balie.' Het verbaasde hem kennelijk niet.

‘Hou hem te vriend,’ zei Francis. ‘Je weet nooit wanneer je de pers nog nodig hebt.’

‘Rose is er,’ zei Rory kortaf. Hij had blijkbaar geen zin om voor journalisten te buigen.

‘Inspecteur Sullivan,’ klonk een vriendelijke stem.

Francis draaide zich om naar Rose Lewis. Ze gaf Hitchins, die nog niet helemaal hersteld was, de opdracht haar verschillende tassen met benodigdheden dicht bij de afvalcontainer neer te zetten. Ze was zo tener dat zelfs de kleinste maat overall haar nog te groot was, en ze moest op haar tenen gaan staan om over de rand van de container te kunnen kijken.

‘Niet best,’ zei ze. Ze keek naar Hitchins. ‘Kun je een trapje voor me zoeken zodat ik wat foto’s kan nemen?’

‘Ja, mevrouw.’

‘Ik begrijp dat ik je moet feliciteren?’ vroeg Rose toen Hitchins zich aan zijn taak zette.

‘Ja, bedankt,’ zei Francis. ‘Geniet je van je lange weekend?’

‘Nu wel. Is dit je eerste moord in je nieuwe functie?’

Hij knikte.

‘Die moet je natuurlijk oplossen, hè?’

Dat wist hij maar al te goed.

En ook wat de consequenties waren als hij faalde.

Marni

Marni had al haar moed bijeengeraapt om het telefoontje te plegen. De wetenschap dat ze een agent aan de lijn had, had haar bijna net zo van haar stuk gebracht als het vinden van het lijk. Alles wat met de politie te maken had, maakte haar nog altijd van streek, voerde haar terug naar een tijd die ze liever wilde vergeten. Ze had gezworen dat ze nooit van haar leven meer met de politie in aanraking zou komen.

Tegen de tijd dat ze terug was in de conventiehal, stond Steve al een halfuur op haar te wachten, en het duurde nog eens een halfuur tot haar handen niet meer trilden en ze verder kon gaan met zijn tatoeage. Maar hij leek nauwelijks geschokt toen ze met tegenzin vertelde wat er was gebeurd. En het verbaasde haar niet dat hij een sensatiebeluste interesse in haar ontdekking had getoond.

‘Ik heb nog nooit een lijk gezien. Stonk het echt zo erg als ze zeggen? Was de politie snel ter plaatse?’

Marni kreeg er hoofdpijn van, en ze zegde haar laatste afspraak van die dag af. Toen de conventie aan het eind van de middag zijn deuren sloot, voelde ze zich afgepeigerd en emotioneel. Ze bleef het beeld van het lijk voor zich zien en het was alsof de stank in haar neus was blijven hangen. Was ze maar nooit naar de Pavilion Gardens gegaan. Het gesprek met de politie had haar nog angstiger gemaakt, want de herinneringen die ze met veel moeite had weten te onderdrukken kwamen allemaal weer boven.

Nadat ze haar tattoo kit had klaargelegd voor de volgende dag, maakte Marni in haar eentje een wandeling over het strand om haar hoofd leeg te maken. Ze moest constant denken aan wat ze had gezien. Hoe de vochtige huid van de man glansde in het zonlicht. De donkere vlekken. Ze had die aanvankelijk voor blauwe plekken aangezien, maar zich daarna gerealiseerd

dat het tattoos waren. Het beeld zat als een filmstill achter haar oogleden geplakt en elke keer dat ze het zag, tekenden de details zich scherper af. De tattoo aan de rechterkant van zijn borst, handen gevouwen in gebed. En op zijn kuit een zwartgrijze tekening van Sint-Sebastiaan, de pijlwonden felrood.

Ze probeerde het lijk uit haar hoofd te zetten en zich te concentreren op waar ze heen ging. De boulevard was vol mensen en verkeer. Achter haar klonk een aanzwellend hoog gezoem en over haar schouder zag ze een stuk of twintig, dertig scooters komen aanjakkeren, stuk voor stuk uitgerust met spiegels, wasbeerstaarten, wimpeltjes en vlaggetjes. De mods waren voor het weekend naar de stad gekomen en hadden zichzelf met hun parka's, gestreepte blazers, Hush Puppies en The Who-memorabilia net zo opvallend aangekleed als hun scooters. Het gegier van de passerende motorrijtuigen werkte op haar zenuwen.

De schemering viel in. Het schijnsel van de straatlantaarns hulde alles in een geruststellende, diepe amberkleur, maar Marni had behoefte aan een donkerder en rustiger omgeving. Ze genoot van de koude lucht in haar longen en daalde zachtjes een stenen trap af naar het strand.

Het was eb en ze liep over de knarsende kiezels naar de branding. Hier was het koud en donker, het kabaal van de pier werd overstemd door het gebulder en geraas van de golven. Het geluid werkte even hypnotiserend als het schrapende gezoem van een tattoo-machine. Ze ademde de zilte lucht diep in en masseerde al lopend de overwerkte spieren van haar rechterarm. Ze had morgen weer een lange dag voor de boeg.

Ze speurde het lege strand af, en haar blik bleef hangen bij het vervallen bouwsel een meter of zestig uit de kust. De restanten van de West Pier. Afgetekend tegen de donkere zee stond hij daar weg te rotten sinds hij door brand was verwoest. Niet langer verbonden met de kust was het nu een eiland waarop geesten van lang vergeten vakantiegangers en kleine plaatselijke criminelen rondwaarden.

De ontdekking van het lijk doemde weer in haar gedachten op. Wat zou er met de man in de vuilniscontainer zijn gebeurd als ze hem niet had gevonden? Zou hij ergens op een stortplaats zijn beland en langzaam zijn weggerot tot er geen spoor meer van hem over was, op wat botten en vullingen van kiezen na? Zouden zijn tattoos verdwijnen als zijn lichaam

werd aangevreten? Smaakte het getatoeëerd vlees anders voor de ratten die aan het lijk knaagden? Of voor de kriewelende maden die zich dik en wit in het ontblote rode vlees begroeven? Ze huiverde bij de gedachte.

Degene die de man daar had gedumpt moest haast wel dezelfde persoon zijn als degene die zijn dood op zijn geweten had. Ze hoopte vurig dat de politie de dader kon opsporen. Het was een schokkende gedachte dat dit soort dingen zo dicht bij huis gebeurden.

Marni rilde. Ze was hier gekomen om haar hoofd leeg te maken en tot rust te komen voor ze ging slapen. Dat kon ze wel vergeten. Ze trok haar dunne vestje dicht om haar schouders en draaide zich om naar de lichtjes van de Palace Pier, waarvan de levendigheid en drukte in schrill contrast stonden met de dode West Pier. Tussen twee windvlagen door hoorde ze haar voetstappen kraken op de kiezels. Het strand dat overdag wemelde van de mensen, was op dit uur een eenzame plek.

Plotseling klonk er de schreeuw van een vrouw.

Kippenvel gleed over Marni's huid als de wind over het wateroppervlak van een meer. Haar borst verstrakte en ze draaide zich met een ruk om, starend in de duisternis.

Een tel later klonk er een schaterlach, het was dezelfde vrouwenstem, gevolgd door de stem van een man. Marni haalde diep adem en probeerde zichzelf tot kalmte te manen, maar haar hart ging tekeer. Het strand was verlaten toen ze in een rechte lijn naar de stenen trap liep die terug naar de promenade leidde.

Ze keek voor zich, naar de Palace Pier. Tussen de dikke stalen pijlers die de pier met de grond verbonden bewogen donkere figuren. Door de schuimende lucht klonken mannenstemmen.

'Ben je alleen, mop?'

Marni keerde zich van hem af. Oplazeren.

'Hé, kom eens wat plezier met ons maken.' Een andere stem, dichterbij nu.

Marni gaf geen antwoord en liep zo snel ze kon de trap naar de promenade op.

Terwijl ze door de rustige avondlucht van Kemptown naar huis wandelde, gingen haar gedachten steeds naar hetzelfde terug: de tattoo van Sint-Sebastiaan op het been van de man. Ze wist wel waarom. De tattoo

deed haar denken aan het werk van Thierry, vooral door de manier waarop de wonden van de pijlen rood aangezet waren. Thierry. Waarom was Thierry in de Pavilion Gardens geweest terwijl hij op de conventie hoorde te zijn?

Alstublieft, God, laat het niets te betekenen hebben.

Zou de tattoo van de man echt van Thierry kunnen zijn? Het was onwaarschijnlijk, en als het wel zo was, betekende het waarschijnlijk niets. Natuurlijk betekende het niets. Ze legde verbanden met het verleden die niet logisch waren. Maar als het Thierry betrof, kon ze niet logisch nadenken. Hij had een emotionele greep op haar die alleen maar sterker leek te worden, hoewel ze dat uit alle macht probeerde te ontkennen. Natuurlijk had Thierry niets te maken met het lijk in de container. Ze was zo geobsedeerd door die man dat ze alles wat haar overkwam met hem in verband bracht.

Toen ze Great College Street in liep, zag ze in de woonkamer van haar huis licht branden. Alex was thuis. Een knul van achttien hoefde zijn moeder niet in deze staat te zien. Ze haalde diep adem, vermande zich en pakte haar telefoon uit haar zak. Hoewel ze hem altijd probeerde te ontlopen en haar best deed om haar gevoelens voor hem te onderdrukken, was het toch altijd weer Thierry die ze op crisismomenten nodig had. Ze belde hem en wachtte tot hij opnam en haar gerust kon stellen.

‘Thierry?’

Ze hoorde alleen een ruis. En vervolgens het geroezemoes van een café.

‘Marni?’ Door zijn Franse accent klonk haar naam anders.

‘Ja, dat hoor je toch.’

‘Marni! Ik ben met de jongens in het café. Kom je ook? Charlie en Noa willen je graag zien.’

Charlie en Noa waren Thierry’s collega’s van Tatouage Gris, de enige Franse tattooostudio van Brighton. Op de achtergrond hoorde ze hun stemmen, en gegiechel van vrouwen. Ongetwijfeld tattooogroupies die voor de conventie in de stad waren. Thierry had het goed mis als hij dacht dat ze zin had om zich bij hen te voegen.

‘Nee. Kom jij maar hierheen, ik moet je spreken.’ Ze wilde hem plotse-ling wanhopig graag zien en haatte zichzelf daarom. Hij was een verslaving waar ze geen weerstand aan kon bieden.

‘Waarover?’

‘Ik heb een vreselijke rottag achter de rug.’

Ze hoorde hem zuchten.

‘Thierry, ik heb een lijk gevonden.’ Haar stem klonk een octaaf hoger dan normaal. ‘Ik ben bang...’

‘Ho, wacht even. Wat zeg je? Heb je de politie gebeld?’

‘Natuurlijk. Maar ik wil met je praten.’

‘Nee. Ik ben moe, *chérie*, en ik ben niet geïnteresseerd in dode mensen.’

‘Thierry, kom op. Stel dat het iemand was die we kennen? Stel dat het Alex was?’

‘Het was Alex niet. Ik heb hem een uur geleden nog gesproken. Hij gaf Pepper te eten. Je hondenvoer is op.’

Pepper. Haar bulldog.

‘Kom op, Thierry. Alsjeblieft.’

Thierry liet het vocale equivalent horen van de typisch Franse schouderophaling: een nonchalante grom die ze altijd charmant had gevonden. ‘Als dit een truc is om me te verleiden...’

‘Godsamme.’ Ze hing op en ging haar huis binnen.

‘Mam!’ Alex kwam de gang in en begroette haar met een omhelzing. ‘Hoe was je dag?’

Marni rechtte haar schouders en glimlachte. ‘Geweldig. Ik heb iets moois gemaakt voor een van mijn vaste klanten en een paar spontane bezoekers getatoeëerd. En jouw dag?’

Alex haalde zijn schouders op. ‘Huiswerk. Saai.’

Na een bord pasta en een glas wijn liet Marni zich op de bank zakken en zette het journaal aan. Alex wilde voetbal kijken, maar zij had de afstandsbediening. Achteraf wou ze dat ze die meteen aan hem had gegeven.

... politie verzoekt de anonieme beller die melding heeft gemaakt van een stoffelijk overschot in de Pavilion Gardens in Brighton zich in het belang van het onderzoek te melden. De man, die in een container werd aangetroffen, is nog niet geïdentificeerd...

‘Oké, Alex, kijk maar of ze al gescoord hebben.’ Ze gooide hem de afstandsbediening toe en probeerde het plotselinge trillen van haar handen te verbergen.

‘Nee, wacht. Er is een moord gepleegd, hier in Brighton. Hier gebeurt nooit iets.’

Maar Marni had genoeg gehoord. ‘Straks mis je een doelpunt,’ zei ze. Omdat er weinig concrete feiten te melden waren, ging het journaal al snel verder met iets anders en Alex schakelde over op een andere zender. Ze hadden nog geen doelpunt gemist en het bleek een weinig spannende wedstrijd.

Alex werd onrustig. ‘Hoe was het op de beurs vandaag?’

‘Heel goed. Je vader doet het geweldig. De conventie in Brighton is de beste die er is.’

‘Mam, denk je dat papa en jij ooit weer bij elkaar komen?’

Marni verslikte zich in een slok wijn. Proestend schudde ze haar hoofd. ‘Waar haal je dat ineens vandaan?’

‘Jullie kunnen toch goed met elkaar opschieten.’

‘Natuurlijk.’ Voor iemand van zijn leeftijd leek het allemaal zo simpel.

‘En ik weet zeker dat papa het wil.’

Was dat zo? Of genoot hij te veel van zijn leven als vrijgezel met een beroep dat voldoende flirtkansen bood? Marni zuchtte. ‘Het probleem met je vader is dat hij niet van getrouwd zijn houdt. Hij is niet zo goed in de praktische kant ervan.’

‘Niemand is perfect, mam. Zelfs jij niet.’

Marni Mullins droomde nooit. Dat kon ze zich niet permitteren, dromen waren te pijnlijk. Ze lag wakker en staarde met open ogen in het zwarte niets. Ze had de hoop om in slaap te vallen allang opgegeven, maar haar gedachten, fragmentarisch en verward, dwarrelden alle kanten op. Alex’ woorden klonken na in haar oren.

Hier gebeurt nooit iets.

Alleen nu was er wel iets gebeurd, en zij werd erin meegesleept. Er was een man dood. En iets aan hem bleef in de donkere krochten van haar geest de aandacht vragen. Het was iets bekends. Maar wat was de link? Als hij in de buurt woonde en in de buurt getatoeëerd was, zou ze hem misschien kennen. Maar die kans was klein. In Brighton liepen duizenden mensen rond met een tattoo. En zelfs als Thierry hem had getatoeëerd, wat dan nog? Wees dat op zijn betrokkenheid?

Marni knipte het bedlampje aan en werd verblind door het licht. Ze kneep haar ogen stijf dicht en vocht tegen de snik die in haar borstkas

opwelde. Er kon geen verband zijn. Het waren gewoon gedachten in de vrije val tussen waken en slapen. Ze ging rechtop zitten en de kamer begon te tollen. Gal brandde achter in haar keel.

Kokhalzend rende ze naar de badkamer en met opeengeklemd kaken boog ze zich over de wc-pot. Speeksel stroomde in haar mond en ze haalde diep adem om de misselijkheid te verdrijven. Na een poosje kwam ze iets tot bedaren. Met betraande ogen liet ze zich op de vloer zakken. Ze knipperde met haar ogen. De witte tegels zaten onder de bloedspetters.

In de verte hoorde ze het knarsende, schrapende geluid van metalen deuren die dichtvielen. Ze keek naar stenen muren die muisgrijs waren geverfd. Haar buik en borsten voelden strak en gespannen in deze laatste fase van haar zwangerschap. Voetstappen op de gang, haar bloed bevroor, een explosie van pijn. Ze zat op haar hurken, ze bloedde, voelde krampen in haar buik en schreeuwde om hulp. Het enige wat ze kreeg was nog een trap in haar maag...

Toen ze haar ogen weer opendeed was het bloed verdwenen. Het lijk en de Sint-Sebastiaan-tattoo hadden haar hoofd op hol gebracht. Ze moest er op de een of andere manier achter zien te komen of Thierry de tattoo van de vermoorde man had gezet. Als het niet zo was, kon ze alles vergeten.

Terug in haar slaapkamer pakte ze haar telefoon en googelde het nummer van de anonieme misdaadmeldlijn in Brighton.

De telefoon ging over. En over. En over.

Marni wachtte. Ze wist niet waarom. Het was tien over halfdrie 's nachts en er zou niemand zijn om de telefoon op te nemen.

Uiteindelijk gaf ze op. Ze gooide haar telefoon aan de kant en ging liggen, wachtend tot de angst weer bezit van haar zou nemen.